किं भावि तत्र परस्थाने। किं खादितवान्। कथं वा प्रसुप्त इत्यस्मद्धृदयं विदीर्यते। जारेणोक्तम्। किमेवंविधा स्नेहभूमिः स ते भर्ता कलहकारः। बन्धकी ब्रूते। रे बर्बर। किं ब्रवीषि। शृणु।

परुषाण्यपि या प्रोक्ता दृष्टा वा क्रोधचक्षुषा।
5 सुप्रसन्नमुखी भर्तुः सा नारी धर्मभागिणी॥

अपरं च। नगरस्थो वनस्थो वा पापो वा यदि वा शुचिः।
यासां स्त्रीणां प्रियो भर्ता तासां लोका महोदयाः॥

अन्यच्च। भर्ता नाम परं नार्या भूषणं भूषणैर्विना।
एषा हि रहिता तेन शोभमाना न शोभते॥

10 त्वं च जारो मनोलौल्यात्पुष्पताम्बूलसदृशः कदा चित्सेव्यसे। स च मे स्वामी मां विक्रेतुं देवेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो वा दातुं समर्थः। किं बहुना। तस्मिञ्जीवति जीवामि। तन्मरणे चानुमरणं करिष्यामीत्येष मे निश्चयः। यतः।

तिस्रः कोट्यो ऽर्धकोटी च यानि रोमाणि मानुषे।
तावत्कालं वसेत्स्वर्गे भर्तारं यानुगच्छति॥

15 अन्यच्च। व्यालग्राही यथा व्यालं बलादुद्धरते बिलात्।
नरकस्थं पतिं तद्वत्पतिप्राणानुगा सती॥

अपरं च। चितौ परिष्वज्य विचेतनं पतिं प्रिया हि या मुञ्चति देहमात्मनः।
कृत्वापि पापं शतसंख्यमप्यसौ पतिं गृहीत्वा सुरलोकमाप्नुयात्॥

यतः। यस्मै दद्यात्पिता त्वेनां भ्राता वानुमते पितुः।
20 तं शुश्रूषेत जीवन्तं संस्थितं च न लङ्घयेत्॥

एतत्सर्वं श्रुत्वा स रथकारो धन्यो ऽहं यस्यैतादृशी भार्या स्नेहवती प्रियवादिनी चेति मनसि निधाय तां खट्वां स्त्रीपुरुषसहितां मूर्ध्नि धृत्वा स मन्दमतिर्नर्तितवान्। अतो ऽहं ब्रवीमि। प्रत्यक्षे ऽपि कृते पापे मूर्खः साम्ना प्रशाम्यति।
रथकारः स्वकां भार्यां सजारां शिरसावहत्॥

---

21. Der blaue Schakal (3, 7).

25 अस्ति सृगालः कश्चित्स्वेच्छया नगरोपान्ते धमन्नीलसंधानभाण्डे निपतितः। पश्चात्तत उत्थातुमसमर्थः प्रातरात्मानं मृतवत्संदर्श्य स्थितः। अथ नीलीभाण्डस्वामिनासावुत्थाप्य दूरे नीत्वा परित्यक्तः। ततो ऽसौ वनं गत्वात्मानं नीलवर्णमवलोक्याचिन्तयत्। अहमिदानीमुत्तमवर्णः। तदात्मनः किमुत्कर्षं न साधयामि। इत्यालोच्य सृगालानाहूय तेनोक्तम्। अहं भगवत्या वनदेवतया स्वहस्तेनारण्यराज्ये सर्वौषधिरसेनाभिषिक्तः। पश्यत
0 मम वर्णम्। तदद्यारभ्यास्मदाज्ञयास्मिन्नरण्ये व्यवहारः कार्यः। सृगालाश्च तं विशिष्टवर्ण-